

שער
המקיפין

ענף מ"ז

(א) דע, כי א"ס הוא מתפשט בכל אצילות עד בחי' המלכות. אמנם פשוט הוא, כי הבחי' של אור המתפשט בא"א היא גדולה מן האור המתפשט באו"א, וכן עד"ז כיוצא בזה בשאר הבחי'. והנה כמו שיש חיות ואור נמשך בפנימיות אצילות, כך צריך שיהיה חיות אחר אור המקיף כולו מסביבותיו, ופשוט הוא כי או"מ גדול מאו"פ, לפי שאין לו שיעור ומדה מוגבלת לרוב קדושתו, ואינו יכול להתצמצם, אבל הפנימי מתפשט בכולם. ואמנם הסדר כך הוא: כי הנה הא"ס ממשיך אורו בא"א בבחי' פנימית ובבחי' מקיף עליו, ואו"פ של א"א נעשה ממנו או"מ לאו"א, כי פשוט הוא שאו"פ דא"א הוא גדול מעלתו מן או"מ דאו"א, לכן או"פ דא"א נעשה או"מ לאו"א, ואור פנימי דאו"א נעשה מקיף לו"א. ואו"פ דז"א נעשה מקיף לנוקבא דז"א, שהיא נקראת מלכות בכל מקום.

פנים מאירות

הרב בשער הקדמות דף רפ"ח בדרוש בענין השיר עש"ה. וזה אמרו ופשוט הוא שאו"מ גדול מאו"פ לפי שאין לו שיעור ומדה מוגבלת לרוב קדושתו ואינו יכול להצטמצם. כלומר, שה"ס אותו האור שנקודת הצמצום מעכבתו מלהאיר דרך בחינתה. ונבחן ע"כ שהאור אינו יכול להתלבש שם משום העביות וכח הצמצום והדין שבכלי, וא"כ פשוט הוא שאור זה גדול לאין ערך מאותו האור הפנימי שעביות הכלי אינה מעכבתו, שהרי יכול להתפשט ולהצטמצם בכלי, ונמצא שיש לו עכ"פ יחס אליה, והבן. ואמנם הסדר כך הוא וכו': יתבאר לקמן בע"ה.

(א) או"מ גדול מאו"פ לפי שאין לו שיעור ומדה מוגבלת לרוב קדושתו וכו': כי אור פנימי, ה"ס האור שהכלי יכול לקבל אותו, ואין המסך שבו מעכב עליו. ודע, שכל מהותו של כלי הוא לפי המסך שבו, ושורש המסך הוא מנקודת הצמצום הראשון. וכמו שידעת שנוהג בנקודה זו ה' מדרגות של הזדככות וע"כ יש ה' בחי' כלים, שנק' כח"ב זו"נ. ותדע, שכח הצמצום שבכל בחי' מסך נק' בוצינא דקרדינותא, שה"ס הדין שבה המעכב על אור העליון מלהשפיע דרך בחינתה ולמטה ונותן על כן מדה וקצבה על האור, בסו"ה עד פה תבא ולא תוסיף ופה ישית בגאון גליך, שעיי"כ מתעכב האור מלירד ואינו נמשך כפי כוחו למטה, כמ"ש

שער

המקיפין

ענף מ"ח

(א*) ענין או"פ ואו"מ. דע, כי הנה כל אצילות כולו יש בו בחי' כח הא"ס בפנים לו וחוצה לו בסוד מקיף. והנה כבר נתבאר, כי הנה או"פ הזה הוא מוגבל ומצומצם ומתעלם בתוך פנימיות הספירות, משא"כ באו"מ, כי אינו נגבל ונקצב

פנים מאירות

בגופא דפרצוף גלגלתא. והנה משום זה תדע, שבגופא דגלגלתא זה נתגלה בחינת קצבה ראשונה על אור א"ס ב"ה, כי לא הופיע אורו ית' בכלים הללו זולת ע"פ הקצבה של המסך שלהם, וממילא נבחן בסיבתו של המסך ב' בחי' באור א"ס ב"ה: שבחי' אור א"ס ב"ה שהיה ראוי להתפשט לאותם הכלים לולא כח המסך המעכב אותו, ה"ס אור מקיף דא"ס ב"ה. ואותו בחי' אור מא"ס ב"ה שנתלבש בכלים כי המסך אינו מעכב אותו, הוא נק' אור פנימי מא"ס ב"ה.

גם ידעת שבכל גוף נוהג ב' בחינות התפשטות כדברי הרב לעיל בענף ו' ובפמ"ט בענף ט', היות שהתפשטות אור א"ס שנתפשט בגוף חזר ונתעלם למלכות של ראש, ובמקומו חזר ונתפשט התפשטות שניה שמילא מקומו של התפ"א הנעלם. ונודע שהתפשטות שניה זו חסרה בו כתר דהתפ"א, גם נבחן לפרצוף שני הנמשך ממלכות של ראש דפרצוף הראשון, משום שהמסך דהתפ"ב נמצא תמיד שמזוכך בו המסך

(א) כל אצילות כולו יש בו בחי' כח הא"ס בפנים לו וחוצה לו בסוד מקיף וכו': וצריך להבין היטב ענין בחי' כח הא"ס שהרב מביא כאן, שהוא ענין נקודת הצמצום הנ"ל בענף הקודם שממנה תלוי הן ענין או"פ המלוכש בפרצוף והן שיעור האו"מ שהיה ראוי להכנס בפרצוף לולא כח המעכב שבמסך של הפרצוף, ונמצא שהן או"מ והן או"פ תלוי בכח הנקודה ההיא. וזה אמרו, שבכל אצילות כולו יש בו בחי' כח הא"ס וכו' דהיינו כח הנמשך מצמצום ראשון. והבן.

ועם זה תבין, שבחי' או"מ הנבחן מא"ס ב"ה מקורו מבחי' צמצום ראשון וקו א', שה"ס ע"ס הראשונות שנמשך מא"ס ב"ה המכונים ה' פרצופי א"ק: גלגלתא ועסמ"ב, כנודע. ושם יצאו בסבת הנקודה ההיא ה' אורות פנימיים וה' אורות מקיפים, כסדר הזה: שמתחילה ביציאת פרצוף גלגלתא דא"ק, שהוא בדוגמת פרצוף עתיק, הנה מראשו אין מדובר כי שם יש רק בחי' שורש למסך בלבד, ותחילת המסך יצא בז"ת שלו דהיינו

במדה, וזה יורה מעלת המקיף על הפנימי, עם היותן שניהם נמשכין מן הא"ס. והנה ה' בחי' הם באצילות, והם ה' פרצופים: א"א ואו"א וזו"ן. והם מתחלקים בבחי' פנימים ומקיפים, עם שהכל הוא מן הא"ס, ולכן נבאר סדרן.

פנים מאירות

בכלים, אלא שחזר ויצא מהם ונשאר מבחוץ ונעשה לאו"מ, כמ"ש לקמן.

ועם זה תבין, אשר חמשה מקיפים הנ"ל שבה"פ געסמ"ב דא"ק, כולם המה בחי' או"מ דיושר ואין בהם מקיפי חוזר כלל, שהרי מעודם לא התלבשו בכלים, כי או"מ דגלגלתא שהוא אור א"ס ב"ה ודאי לא התלבש מעולם בכלים דגלגלתא כנ"ל, גם או"מ דע"ב שהוא בחי' אור הכתר דגלגלתא, נבחן ג"כ אצל ע"ב שמעודו לא התלבש בכלים דע"ב, ואע"פ שהתלבש בראש דגלגלתא אין זה חשוב כלל לפרצוף ע"ב שיש לו כלים משונים מהגלגלתא כנ"ל. ועוד שגם עתה נשאר משמש שם בעליון בבחינת או"פ דראש ואינו יוצא מהכלים ההם, ולפיכך נבחן אור הכתר דגלגלתא, שה"ס אור מקיף דיושר ויחידה לפרצוף ע"ב. ועד"ז כתר דע"ב נבחן מטעם הנ"ל שהוא או"מ דיושר לפרצוף ס"ג. ועד"ז כתר דס"ג נבחן לאו"מ דיושר לפרצופי מ"ה וב"ן, דהיינו משום שמעודם לא התלבשו באותם הכלים שהמה להם לאורות מקיפים, והבן היטב.

והנה נתבאר לך לנכון סוד ה' אורות מקיפין דיושר דא"ק: אשר א"ס ב"ה הוא המקיף הגדול הא', וג' כתרים דגלגלתא ע"ב ס"ג, כל אחד מהם מקיף לתחתון ממנו, אלא שבס"ג נמצא ב' מקיפים: למ"ה ולב"ן, משום שמ"ה וב"ן יוצאים ביחד מהזדככות דבחי"א, כנ"ל בענף ט'. וכנגדם יש האורות פנימיים, דהיינו אותם האורות שהתלבשו בה"פ געסמ"ב הנ"ל דא"ק המה נבחנים לפנימיים. ודע

בבחי' אחת כלפי התפשטות א', כמבואר בפמ"ס בענף ט' עש"ה דע"כ חסר בו הכתר כלפי התפ"א כי המסך דהתפשטות א' היה מבחי"ד, ומסך דהתפ"ב כבר הוא מבחי"ג שע"ס שלו רק בקומת חכמה וע"כ יש לו כלים מחודשים, וע"כ נבחן לתולדה ופרצוף שני שנק' ע"ב. ועד"ז התפשטות דגופא דע"ב נסתלק ג"כ למלכות של ראשו, ואח"כ חזר ונתפשט התפשטות חדשה על מסך דבחי"ב שנק' פרצוף ס"ג וכו' עש"ה.

והנך רואה איך כל פרצוף תחתון חסר כתר שה"ס ג"ר כלפי פרצוף העליון, שע"ב חסר כתר מפרצוף גלגלתא. וס"ג חסר כתר מפרצוף ע"ב. ומ"ה וב"ן המה חסרי כתר מפרצוף ס"ג, ולפיכך נבחן בכלל הפרצוף דא"ק שיש בו ה' פנימיים וה' מקיפים, כי כל ראש דפרצוף עליון נבחן לאור מקיף לפרצוף התחתון הימנו.

באופן, שא"ס ב"ה הוא המקיף הראשון, מסכת המסך דהתפשטות א' דפרצוף גלגלתא דא"ק שעכב אותו מלהתלבש בתוכו כנ"ל. וראש דגלגלתא הוא או"מ ב', דהיינו לפרצוף ע"ב. וראש דע"ב הוא או"מ ג' המקיף לפרצוף ס"ג. וראש דס"ג ה"ס מקיף ד' וה' לפרצופי מ"ה וב"ן דא"ק.

ונתבאר לקמן בדברי הרב שיש ב' מיני מקיפין: א' או"מ דיושר או מקיף דיחידה. ב' או"מ חוזר או מקיף חיה. וההבחן ביניהם אשר או"מ א' שנק' מקיף דיושר הוא אותו האור שמעולם לא נכנס לכלי, אמנם מקיף הב' שנק' מקיף חוזר היינו שכבר התלבש

(ב) דע, כי ט' ספירות דא"א הם נשמה לכל אצילות, והוא מתלבש תוך פנימיות כולם. ואמנם זה סוד או"פ של אצילות, ובודאי לא יהיה שוה אור ג"ר שבו לחג"ת שבו, וכן כיוצא בזה בשאר. וז"ס ההפרש שיש בסוד האצילות.

(ג) והנה נתבאר אצלינו, כי רישא דא"א שהם הג"ר שבו לא נתלבשו כלל, אמנם נשארים בגלוי. והנה בחי' או"מ שלו הוא סובב וחופף עליו ברחוק אבל אין בו הגבלה, רק שהוא בהרחבה גדולה, אלא שהוא בריחוק מועט, ואין לנו רשות לדבר בנסתרות.

(ד) ואתה המעיין תבין מעצמך, איך יש או"מ ואו"פ אל ג"ר דעתיק, ואו"מ אינו מושג ומתפשט למטה מאותן ג', אמנם הפנימים של אלו ג', הם אשר יצאו ממנו אח"כ ונעשים בחי' או"מ למטה לז"ת שלו, כי אע"פ שלמעלה הוא מוגבל במדה, הנה כאן אין מדה זו יכולה לקבלו ולהגבילו, ונשאר לה בסוד או"מ לז"ת מאותו או"פ של הג"ר. אמנם או"פ שבו הוא נכנס בו דרך קו יושר ונמשך מן סיום או"פ העליון ממנו, אמנם איננו הוא עצמו, כי הוא נשאר מבחוץ לאו"מ.

(ה) ואו"פ של אלו הז', הוא מקיף אל ג"ר דא"א, וג"ר דא"א האו"פ שבו הוא או"מ אל הז' שבו, והפנימי שבו הוא מסיום או"פ העליון כנודע, וכן עד סיום האצילות.

(ו) והנה נודע כי או"א הם מלבישים לחג"ת דא"א, וחג"ת דא"א הם מלובשים תוך או"א, וא"כ או"פ של ג"ר שבו, אשר נעשו בחי' או"מ אל ז"ת שבו, ההוא מוכרח שיקיף את או"א אשר הם לבוש לחג"ת דא"א, ואמנם הושם אליהם בחי' שערות שבדיקנא דא"א החופפים עליהם ומכסים אותם מצד פנים. ובחי' שערות הראש דא"א אשר הם תלויין מאחוריו, מכסים אותם מצד האחוריים, ועי"כ נמצא שיש הפסק בינם לבין או"מ, ועי"כ יכולין לקבל הארתו. ואו"פ של או"א אשר הם חג"ת עצמם דא"א, הוא עושה מקיף אל ז"ת של או"א.

(ז) ואמנם סוד או"פ הזה של ז"ת דא"א נחלק לב' חצאין, כי חציין שהם ג' ספירות וחצי, הם בחי' או"מ לז"א עד חציו בטבורא דלבא, והג' ספירות וחצי

פנים מאירות

ג"כ ה"פ וה"מ ע"ד הנ"ל, שהוא ממש כמו	שהפרט שוה לכלל, כמ"ש הרב לקמן וע"כ גם
בכללים דה"פ דא"ק, והבן היטב. ויתר דברי	בכל אחד מה"פ דא"ק נוהג בו ענין הזדככות
הרב בענף זה יתבאר בענף הסמוך בע"ה.	המסך לה' בחי' כחבזון, וממילא נוהג בו

אחרות, הם מקיפים גם את הנוקבא דזעיר אנפין העומדת מטבורא דז"א ולמטה, כנודע.

ח) והנה גם הנ"ה דאריך אנפין אשר הוא או"פ דזעיר אנפין נחלק לב': חציו לז"א וחציו הב' לנוקבא דז"א, אשר היא עומדת מחציו דז"א ולמטה.

ט) והנה נתבאר איך כל הבחי' שבו הולכים מג' שבו לז' שבו בכל בחי' אצילות. אבל דע, כי הג"ר שבכל בחי' ובחי', האור שלהן הוא שוה בהשוואה א', וכן אור הז"ת שבכל בחי' ובחי', אור שלהן שוה. ואין חילוק אחר, רק שהאור הוא יותר בהרחקה אל הבחינה הב' יותר מן הא', ואל הג' יותר מן הב', וכן על דרך זה בכל הבחי', אמנם האור בבחי' עצמו הוא שוה בהשוואה אחת.

שער
המקיפין

ענף מ"ט

(א) ענין המקיפים של האצילות: דע, כי ראשונה יצא מן א"ס אור גדול ונחלק לב' חלקים, א' יצא ונכנס בסוד או"פ, ומה שלא היה יכול להכנס ולהצמצם מרוב גדלו, נשאר בחוץ בסוד או"מ, כמבואר בדרוש א"ק. וזה האור המקיף הוא המקיף לכל האצילות כולו, כי הלא גם הכתר שהוא עתיק וא"א כגודע, הם מתפשטים בכל האצילות כמבואר אצלנו. והנה או"מ זה הוא בסוד אור ישר מלמעלה למטה.

(ב) ואמנם אור שנכנס בסוד או"פ, גם הוא אין יכולת בכתר לסבול את כולו, ולכן חלק אחד ממנו נשאר עומד בפנים של הכתר, וחלק א' ממנו יצא ממטה למעלה, דאחר שנכנס ונתפשט בתוכו חוזר לעלות, ויוצא דרך השערות. ואלו הם סוד בחי' השערות אשר בראש, שהם צינורות והמשכות של זה האור היוצא. ובצאתו מן השערות בסופי קצוותיהן שהם סופי צנורותיהן, אז הוא בחי' או"מ שעלה ממטה למעלה, ונקרא אור חוזר.

(ג) הרי נתבאר ב' מיני אורות מקיפין: א' אור ישר, וא' אור חוזר. אלא שהאור הישר הוא כולל לכל אצילות כולו ומקיף כולו, אמנם אור המקיף החוזר הוא מקיף אל פרטי הכתר לבדו, ולא אל שאר האצילות.

(ד) ואם תשאל, א"כ, מאחר שסוף האור הזה לצאת אח"כ בסוד או"מ, לפי שלא היה יכול הכתר לסבולו בתוכו כולו, א"כ מה טעם נכנס בתחילה, והיה לו לישאר בסוד המקיף כמו הראשון שלא נכנס כלל. והתשובה היא, כי אחר שכוונת המאציל היה לשיהיה בחי' ב' מקיפין, א' בסוד מקיף לכל אצילות כולו אור ישר בבחי' יחידה, ומקיף א' לכתר בבחי' אור חוזר סוד חיה שנכנס בפנים

ואח"כ מבחין, וכבר נודע בדרוש א"ק, כי בכל הפרצופים שמטבור ולמטה דא"ק א"א להיות רק ב' מקיפים לבד, לכן היה מוכרח תחילה לכנוס בבחי' או"פ, לפי שאם בתחילה היה נשאר בחוץ ולא היה נכנס, הנה היה אורו גדול מאד, והיה מתפשט גם הוא עד סוף האצילות כולו, כמו שעשה מקיף הראשון, ועתה אשר נכנס בפנים ונתפשט ממעלה למטה, ואח"כ חוזר להתפשט ולעלות ממטה למעלה, ואחר כך חוזר ומתפשט מלמעלה למטה מבחין בסוד אור מקיף, נמצא שעי"כ נתמעט אורו, ואינו מקיף רק אל הכתר לבדו.

ה) וז"ס המקור של מעין, כי כפי גובה המקום ומוצא המקור שממנו יצאו המים תחלה, כפי ערך גובה זה יכולין לעלות, ואע"פ שירדו בעומק במאד מאד יכולין לעלות אל שיעור גבהו הראשון שממנו יצאו כנראה בחוש הטבע, וכן היה הענין כאן, כי אחר אשר האור הזה נכנס וחזר לעלות, אין בו כח לעלות רק עד ראש

פנים מאירות

ראויים לבא בפרצוף גלגלתא זה, אינם יכולים לבא ולהתלבש כאן מכח המסך שנתחדש בעליית ה"ת לנוק' עינים, ונמצאים ע"כ בבחי' אורות מקיפים מחוצה להם, לסיבת המסך דב"ן הזה המעכבתם, כנ"ל בפמ"א בענף העבר עש"ה. ועד"ז בפרצוף ע"ב דנקודים נחסרו ג"כ ג"ר הפנימיים דע"ב וכן בס"ג מ"ה וב"ן דנקודים, באופן שכל בחי' נשמה חיה יחידה הפנימיים שכבר נתלבשו בכלים בה"פ א"ק חזרו ויצאו מה"פ געסמ"ב דנקודים, מטעם פיסוק המדרגה לחצאים ויציאת אח"פ דכל מדרגה לחוץ כמ"ש שם. ולא נשאר בהם מה' אורות פנימיים נרנח"י דא"ק, זולת ב' אורות הפנימיים רוח נפש לבד עש"ה.

ותדע שאין אנו מחשבין מקיף דיושר ומקיף דחוזר בבחי' אחת של מדרגה אחת, והטעם משום דכל שכן הוא, דאם אנו מבחינים שיש שמה מקיף חוזר א"כ אין שום צורך להבחין בו עוד בחי' מקיף דיושר, כי בטרם שהמדרגה משגת את מקיף החוזר שבה לבחי' התלבשות פנימיית, איננה ראויה כלל

ד) בכל הפרצופין שמטבור ולמטה דא"ק א"א להיות רק ב' מקיפים לבד: כבר נתבאר היטב בענה"ק, אשר כל אלו ג' הפרצופין גלגלתא ע"ב ס"ג דא"ק, שבהם נשלמו ה"מ דא"ק כנ"ל בענף הקודם בפמ"א. הנה המה נבחנים שמסתיימים למעלה מטבור דא"ק, ורק ב' הפרצופין מ"ה וב"ן דא"ק מצויים למטה מטבור עש"ה. גם נתבאר אשר שם יצאו ע"ס דנקודים המכונים פרצוף ב"ן הכולל, שהוא נבחן לבחי' מטבור ולמטה דא"ק, כמ"ש שם בפמ"ס בענף ט' ובהקדמת עולם התיקון ואכמ"ל.

ונתבאר שם מקור יציאת ע"ס נקודים הללו, שהוא מכח עליית ה"ת לנקבי עינים, שמתוך זה נחלקה כל מדרגה לחצאים ונסתלק ממנה בחי' ג' ראשונות נשמה חיה יחידה, ונשאר בה בחי' רוח נפש לבד, עש"ה. ונמצא שאותם האורות שכבר נתלבשו בגעסמ"ב דאדם קדמון, נמצאים שמסתלקים מה"פ דנקודים, כי לא נשאר בפרצוף גלגלתא דנקודים זולת רוח נפש כנ"ל, ונמצא שג' אורות הפנימיים נשמה חיה יחידה שהיו

הכתר בלבד, אשר הוא נעשה מקום המקור של האור הזה, וע"כ אין יכול לעלות עד א"ס. משא"כ אלו לא נכנס תחלה אור זה בכתר, שאז אור זה יכול לעלות יותר ולהדבק במקורו הראשון שהוא הא"ס, והיה אורו רב, והיה יכול להתפשט עד סוף אצילות.

ו) ואח"כ מן יסוד א"א, אשר כבר ידעת שהוא כלול מחו"ג: סוד שם מ"ה ושם ס"ג, זה מימינו וזה משמאלו, כמבואר בדרוש א"ק, ושניהן נתקבצו ביסוד הזה. וכאשר יוצאין ממנו לחוץ דרך פי היסוד, הנה הם מתחלקים אז: החסדים שבימין ניתנים אל אבא, אשר הוא מלביש לזרוע ימין של א"א כנודע, והגבורות ניתנים לאמא, שהיא בשמאל של א"א, שהוא הכתר. ואע"פ שכולם נתקבצו יחד ונתחברו ביסוד, עכ"ז כיון שהם באין מלמעלה נפרדין: אלו בנצח וחסד, ואלו בגבורה והוד דא"א, כנודע, וע"כ כאשר חוזרים לצאת דרך פי היסוד ולחוץ, הם חוזרים ליפרד כמו שהיו תחלה.

ז) ובזה תבין עכשיו ענין או"א שאמרו באדר"ז תרשימו שקילי כחדא ושריין כחדא. והטעם הוא, כי הנה מאור א' שניהן מאירין בשיווי א' ממש ואין חילוק

פנים מאירות

ודאי שנעלם לגמרי ואינו מאיר לס"ג אפי' באו"מ. ועד"ז אחר שנעלמו הג"ר מראש דס"ג, נעלמו ב' המקיפים למ"ה וב"ן לגמרי. והנך רואה שלא נשאר מכל ה' אורות מקיפים דא"ק אצל ה"פ דנקודים, זולת מקיף הראשון דא"ס ב"ה לבד. והבן היטב אשר מקיף זה דא"ס ב"ה לבד מאיר לכל אחד ואחד מה"פ בשוה, כלומר, שאינו מבחין כלל בשינוי של המסכים שבהם נבחנות ה' המדרגות, והוא משום שהוא לא נכנס מעולם אפי' בגדול שבהם, דהיינו בבחי' דהמסך שהוא פרצוף גלגלתא דא"ק, ואצ"ל למדרגות הגרועות ממנו, וע"כ אינו מבחין כלל בה' המדרגות הנמשכות מהזדככות המסך וקטן וגדול שוה לפניו ומאיר לכולם בהארה שוה ממש בלי שום הפרש כלל. וזכור זה היטב. ותבין ג"כ אשר אלו ד' המקיפים שנעלמו מה"פ דנקודים לא נעלמו זולת כל תחתון

לקבל בחי' מקיף דיושר שלה, כח"ש לקמן. וע"כ אין מקום שם לדבר מחסרון דמקיף דיושר, ואנו מבחינים רק מקיף דחוזר שנק' מקיף דחיה בלבד.

ועם זה תבין שמכל ה' האורות המקיפים שנתבארו בענף הקודם שמשמשים בא"ק, לא נשאר מהם בע"ס דנקודים רק מקיף הראשון בלבד, שה"ס בחי' א"ס ב"ה שמקיף לפרצוף גלגלתא דא"ק. אמנם שאר ד' המקיפים: דהיינו מקיף דע"ב מגלגלתא, ומקיף דס"ג מראש ע"ב, וב' מקיפי מ"ה וב"ן מראש הס"ג, כולם נעלמו ויצאו מה"פ ב"ן מזמן עליית ה"ת לנוקבי עינים כנ"ל, כי אור הכתר דגלגלתא המשמש לאו"מ בשביל ע"ב אצל א"ק, נעלם מע"ב דנקודים, היות שחזר ויצא מגלגלתא דב"ן, וכל שכן הוא שאינו מאיר עוד כלום לע"ב דנקודים אפי' בבחי' או"מ. ועד"ז אחר שנעלם הג"ר מראש דע"ב עצמו,

ביניהם, אלא שאבא לקח אורות דחסדים מימין, ואמא האורות של הגבורה מהשמאל. וז"ש באדר"ז אבא טמיר יתיר.

ח) והנה אור הימין גם הוא נחלק לב' חלקים: א' נכנס בפנימים בסוד או"פ וא' נשאר בסוד או"מ אליו. וכן עד"ז נחלק אור השמאל: חלק א' נכנס בסוד א"פ דאמא, וחלק א' נשאר בחוץ בסוד או"מ אליה.

ט) אמנם לפי שאבא טמיר וגניז יתיר כנ"ל, לכך גם אור הימין של אבא שנכנס בו בסוד או"פ, יוצא אח"כ דרך היסוד של אבא עצמו לחוץ, וחציו נכנס בסוד או"פ לאמא, וחציו נשאר בסוד או"מ לאמא. והרי תבין עתה, איך אמא, כשם שהיא לוקחת מן הכתר שהוא א"א, כך היא לוקחת מן אבא עצמו וצריכה אליו, והבן זה.

פנים מאירות

אלא או"מ דיושר מא"ס ב"ה לבד משום שמאיר לכולם בשוה, כנ"ל.

אמנם נתבאר שאלו או"פ שנעלמו, נתהפכו ונעשו לאו"מ לכל עליון בעצמו. ותדע, שהם מכונים מקיף החזור. כלומר, שכבר היו באותו פרצוף עצמו מלוכשים בפנימיות הכלים, אלא שחזרו ויצאו מהכלים ונעשו לאו"מ על הכלים ההם מסבת עליית ה"ת לנקבי עינים, כאמור. ונק' ג"כ מקיף חיה משום שמאו"מ הללו נמשך סוד תחיית המתים, כמ"ש במקומו בע"ה.

וזה אמרו, שמטבור ולמטה דא"ק אי אפשר להיות רק ב' מקיפים לבד. כלומר, ב' מקיפים לכל פרצוף ופרצוף, דהיינו מקיף אחד מא"ס ב"ה המאיר לכלהו מדרגות באופן אחד בלי הפרש, והוא המכונה מקיף דיחידה או מקיף דיושר. ומקיף שני הוא זה האו"פ עצמו שנעלם ויצא מהמדרגה ונתהפך לאו"מ מחוצה לה, שהוא נק' מקיף דחיה או מקיף החזור, כנ"ל.

וזהו שמדמה אותו (באות ה') למקור של מעיין, שכפי גובה המקום ומוצא המקור שממנו יצאו המים תחילה כפי ערך גובה

דה"פ אלו, אמנם ודאי שנשארים עכ"פ בבחי' או"מ לעליון עצמו, כלומר באותו מקום שהיו מקודם בבחי' או"פ. כי כבר ידעת שאו"פ דראש גלגלתא דא"ק היה בחי' או"מ דיושר לע"ב דא"ק. וכן או"פ דראש ע"ב דא"ק היה למקיף דיושר לפרצוף ס"ג דא"ק וכו' כמ"ש בפמ"א בענף הקודם עש"ה. ונמצא אשר כאן בה"פ דנקודים, נעשה או"פ דגלגלתא דנקודים לבחי' אור מקיף לגלגלתא בעצמו, שהרי לא יכול עתה להתלבש בגלגלתא דנקודים משום עליית ה"ת לעינים וע"כ נעשה לאו"מ לגלגלתא בעצמו, באופן שאותו או"מ שהיה משמש בא"ק בשביל ע"ב נעשה לאו"מ עתה בגלגלתא עצמו, ונשאר ע"ב של עתה בלי או"מ כלל מבחי' גלגלתא.

ועד"ז או"פ דע"ב נתהפך לאו"מ בע"ב עצמו, ונשאר ס"ג בלי או"מ כלל מצד העליון שלו שהוא ע"ב. ועד"ז או"פ דס"ג נתהפך לאו"מ לס"ג בעצמו, ונשארו מ"ה וב"ן בלי או"מ מצד העליון שלהם, והבן היטב. והנך מוצא שכל אחד מד' הפרצופין ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, אבד כל אחד ואחד בחי' או"מ דיושר שהיה להם מצד העליון דכל אחד, ולא נשאר בהם

(י) וא"ת, א"כ גדול אור אמא מאור אבא, כי אמא לוקחת מן השמאל ומהימין, ואבא לוקח דרך ימין לבד. אבל הענין הוא, כי כבר ידעת, כי תדיר כליל שמאלא בימינא, וכאשר אנו אומרים ימינא כנ"ל, כ"ש שהשמאל נכלל בו, אלא שאינו עולה בשם, לפי שהוא טפל אליו ואינו ניכר בו, לכן אינו נזכר בו רק הימין לבד. נמצא, כי אבא שלוקח הימין כ"ש הוא שהשמאל נכלל בו, אלא שאינו ניכר שם אורו, ונמצא כי יש לו ימין ושמאל. אך הנוקבא אין לה רק השמאל לבד, ומן האור הימין אינה לוקחת רק מה שנשאר בלבד מן אבא, וגם לפי שהיא לוקחת אותו מעורב באור אבא, וכבר אינו נקרא בשם אור דא"א, אלא בשם אור אבא. (נמצא אור אבא גדול מאור אמא).

(כ) והנה יש לכתר מקיף א' כולל ומקיף א' פרטי, ולאבא יש לו אותו אור המקיף הכולל אשר בכתר כנ"ל, ועוד מקיף אחר שלו בלבד כנ"ל. וכן באמא הענין כן.

(ג) והנה לאמא יש או"מ ואו"פ יותר מן אבא, לפי שגם היא לקחה מא"א כמו שלקח אבא, ועוד לקחה ג"כ מאבא כנ"ל. והנה מן או"פ של אבא, גם ממנו

פנים מאירות

של המעיין למקום גבוה, שיהיה בהשואה לאותו הגובה של המקום הנרצה להמשיכם שמה, ואז אפשר להעביר את המים דרך מקום העמוק, ומשום שיש להם בתחילתם מקור גבוה בטוחים אנו שמאליהם יאזרו חיל וכח לחזור ולעלות מתוך העמק, כפי שיעור אותו הגובה שמקודם. וכן הענין כאן, שמתוך שנעשתה הכנה באלו הג"ר שיהיו מקודם בתוך הכלי בבחי' או"פ בקומת כתר לכל פרצוף פרטי מה"פ, אע"פ שחזרו ונעלמו מהם ונעשו למקיפים מבחוץ, מ"מ כבר נשתרש להם שורש הגובה בקומת כתר דכל פרצוף ובטוחים אנו שיחזרו הג"ר למקומם כמו שהיו בא"ק ולא יפגמו כלל במשך שתא אלפי שני, אע"פ שירדו מאד מדרגתם עמוק עמוק, כי מתוך שהוכן להם שורש ומקור בכתר הגבוה מאד ונעלה סוף סוף מוכרחים לחזור לשם כבתחילה, אמנם

זה יכולים לעלות אע"פ שירדו בעומק במאוד מאוד וכו'. וכן היה הענין כאן, כי אחר שהאור הזה נכנס וחזר לעלות אין בו כח לעלות רק עד ראש הכתר בלבד וכו' עכ"ל. כי השאלה היתה מאחר שסוף או"פ זה לחזור ולצאת מהכלי ולהעשות או"מ מחוצה לו, א"כ מתחילה למה נכנס להיות בחי' או"פ ולהתלבש בפנימיות הכלים. כלומר, למה נכנסו הג"ר בה"פ דא"ק לבחי' או"פ וחזרו לצאת מה"פ ב"ן, וכן באצילות, כיון שעיקר הכונה היא בהכרח שלא יתלבשו בבחי' או"פ, אלא כמו שהם עתה בעולם התיקון, א"כ למה נתלבשו באו"פ בפרצופי א"ק מקודם לכן.

וע"ז משיב ומדמה למקור של מעיין, אשר ברצותינו להוריד המעיין דרך מקום עמוק בשפל המדרגה ולהעבירו משם על מקום גבוה רצוי, צריכים אז להעלות את המקור

חוזר ויוצא בחי' או"מ ממטה למעלה אור חוזר בסוד השערות כמו בא"א, וכן הענין ג"כ באמא, וא"צ להאריך בזה.

מ) ואח"כ מאו"פ של אמא יצא דרך פי היסוד שלה אור אל כל הז"ת ביחד, ונחלק לב' חצאין: חציו א' נכנס בסוד או"פ שלהם ביחד, וחציו בסוד או"מ להם. ואח"כ מבחי' או"פ שלהם. חזר ויצא האור חוזר מקיף בסוד השערות הנ"ל, ע"ד הגו' בא"א ואו"א.

פנים מאירות

דינודים, ולא נשאר מהם רק מקיף הא"ס	בינתיים לסבה שהתחתונים יוכלו לקבלו היה
ב"ה שהוא מקיף לכתר שה"ס יחידה דיושר	חיוב למעט האור עד שפל המדרגות באופן
כאמור, והבן היטב. יתר דברי הענף יתבאר	שהתחתונים יוכלו לקבלו, ולפיכך נעלמו ד'
בע"ה בסמוך.	המקיפין דיושר: חיה נשמה רוח נפש מה"פ

שער
המקיפין

ענף נ'

(א*) הנה עד עתה דברנו בכללות עולם האצילות, ועתה נדבר בפרטיות. כי הנה גם ב"ס פרטיות של א"א עצמו יש בהן כל הנ"ל ממש, כי תחלה נכנס בכתר שבו בחי' או"פ ואו"מ, ומן או"פ יצא אור חוזר דרך השערות. ומהיסוד

פנים מאירות

לתחתון, שהוא משום שיצאו גם מראש דעליון גופיה בפנימיותם לחוץ בסוד או"מ חוזר לעצמותם, ולפיכך חדלו לגמרי מלהאיר לתחתון מהם, כי או"מ דעליון אינו יכול להאיר בשביל התחתון, כי רק בשורש הא' שהיו בבחי' או"פ המתלבש בפנימיות דעליון, היה מספיק עכ"פ להאיר לתחתון מחוץ לכלים שלו בבחי' הארה חיצונית, משא"כ בשורש הב' שגם לעליון אינו מאיר בתוך כליו אלא מחוץ להם, ע"כ אינו מגיע ממנו לתחתון אפי' הארה חיצונית, וע"כ לא נשאר ממקיפי יושר דשורש הא' רק בחי' או"מ העליון מא"ס ב"ה לבד, שאינו מבחין כלל בין המדרגות כנ"ל עש"ה.

וצריך שתזכור המתבאר בענה"ק, אשר ב' שורשים משמשים בכל פרצוף, כלומר שהתחתונים נפעלים בהכרח מכל הכוחות שכבר נתגלו בעליונים, ולפיכך בעת שהגיע אור העליון לפרצוף הכתר שהוא א"א, אע"פ שכבר נחלק לשנים מכח שורש הב' מ"מ מתחלה פועל עליו שורש הא' דהיינו אותו

(א) כי תחלה נכנס בכתר שבו בחי' או"פ ואו"מ, ומן או"פ יצא או"ח וכו': וכן אומר בענף הקודם אות ו' בכללות ע"ס הכוללות כל עולם האצילות, וז"ל: ואח"כ מן יסוד דא"א וכו', החסדים שבימין ניתנים אל אבא וכו', והגבורות ניתנים אל אמא וכו', גם אור הימין של אבא שנכנס בו בסוד או"פ, יוצא אח"ז דרך היסוד של אבא עצמו לחוץ, וחציו נכנס בסוד או"פ לאמא וחציו נשאר בסוד או"מ לאמא, והרי תבין עתה איך אמא כשם שהיא לוקחת מן הכתר שהוא א"א, כך לוקחת מן אבא עצמו וצריכה אליו והבן זה עכ"ל, עש"ה.

ותבין כל זה עם המתבאר בפמ"א בענף הקודם, אשר משורש הקדום למ"ן, דהיינו בה"פ געסמ"ב דא"ק, הן הפרטיים והן הכוללים יש בהם ה"פ וה"מ, שאו"פ דכל ראש עליון נעשה לאו"מ לתחתון שלו. אמנם בשורש הב', שהוא בעת עליית מ"ן לצורך ע"ס דנקודים, נעלמו מקיפי יושר אלו שהיו משמשים או"פ בראש דעליון ואו"מ דיושר

דכתר דא"א, יוצא מן או"פ אל חו"ב שבו, הכל ע"ד הנ"ל ממש כמו בכללות י"ם הכוללות כל עולם האצילות, וא"צ להאריך בו, כי הכל מובן מאליו בכל פרטי האצילות.

פנים מאירות

האורות שלו מן פה של ראש דא"א שנק' כתר, אשר מן או"פ הנשאר בראש דא"א משפיע לאו"א או"פ ואו"מ, שסוד או"מ ה"ס או"מ דא"ס ב"ה המכונה מקיף דיחידה, שהוא מקיף הכולל, הנוהג בכל פרטי הפרצופין בשוה כנ"ל. ואו"פ דאבא הוא נוטל מתחילה בבחי' שורש הא', דהיינו או"פ שלם של נרנח"י כמו שהיה בדרגתו בה"פ דא"ק, ואחר זה מתעורר עליו שורש הב', המבדיל אח"פ דאו"א למדרגה תחתונה שנק' ישסו"ת, ואז בהכרח שחוזרים ומסתלקים הימנו ג"ר דנרנח"י דאו"פ שנכנסו בו בתחילה, ונהפכו להיות לאו"מ חוזר לאו"א. וזה אמרו שם, והנה יש לכתר מקיף אחד כולל ומקיף אחד פרטי, ולאבא יש לו אותו אור המקיף הכולל אשר בכתר כנ"ל. ועוד מקיף אחד שלו בלבד כנ"ל, וכן באמא הענין כן עכ"ל. והיינו כדאמרן, אשר גם או"פ נכנסו באבא מתחילה בשלימות נרנח"י כמו בדרגתו שבה"פ א"ק, ואח"כ חוזרים נשמה חיה יחידה ומסתלקים הימנו דרך שערות ראשו ונהפכו לאו"מ חוזר ונשאר באו"פ דאבא רק ג"ר לבד. ועד"ז באמא, להיותם פרצוף אחד כמו פרצוף ע"ב דא"ק, אלא שנבדלין בסוד הקוין לימין ושמאל כנודע, וע"כ המה מקבלים יחד בשוה את האור מפה דראש של א"א, ע"ד ע"ב דא"ק המקבל האור מפרצוף כתר דא"ק, ואין האחד מקדים לחבירו, כמ"ש בזוהר דאו"א שקילי כחדא כנודע. וז"ש שם, ואין חילוק ביניהם וכו'.

הכח שמקודם תיקון המ"ן, וע"כ נכנס בו מתחילה או"פ ואו"מ בשלימות ע"ד שהיה בדרגתו בה"פ א"ק, אלא אח"כ נתעורר בו הכח של שורש הב', שאח"פ יוצאים מהמדרגה, אשר אז מסתלק ממנו הג"ר דאו"פ ויוצא חוצה לו בסוד או"מ חוזר לבד, כנ"ל בענה"ק עש"ה. וזה אמרו, כי תחלה נכנס בכתר שבו בחי' או"פ ואו"מ. כלומר, שאו"מ דכתר נמשך מא"ס ב"ה כנ"ל, ואו"פ שלו הוא כל אותו השיעור שהיה במדרגתו בשורש א', דהיינו בכתר דא"ק שה"ס נרנח"י בשלימות. וזה אמרו, ומן או"פ יצא אור חוזר דרך השערות, כלומר שמכח התעורר בו שורש הב', שנבדלים אח"פ של המדרגה ויוצאים לחוץ למדרגה של התחתון, ע"כ מוכרח להסתלק חלק הג"ר של או"פ שנכנס בו מתחילה ויוצא ומאיר עליו מבחוץ בסוד או"מ חוזר ולא נשאר באו"פ שלו רק נפש רוח לבד, אשר כניסה ויציאה זאת מוציאים שערות ראש, כמ"ש במקומו בע"ה. וזה אמרו, ומהיסוד דכתר דא"א יוצא או"פ לחכמה ובינה שלו, היינו החיך שבפה דא"א שנק' יסוד. וכונתו אל דבריו שבענף הקודם אשר מיסוד דא"א יוצאים חסדים וגבורות אל פרצוף או"א שהחסדים נוטל אבא ונחלק לב' חלקים: א' לאו"פ וא' לאו"מ, והגבורות נוטלת אמא ונחלק ג"כ לב' חלקים: א' לאו"פ וא' לאו"מ, עכ"ל. פירוש, ע"ד שנתבאר בכתר שנוטל מאור העליון או"פ ואו"מ, כן הדין באו"א שנוטל

ב) ואמנם צריכים אנו להודיעך, כי יש חילוק בין ג' ראשונות של האצילות ובין ז"ת של האצילות, וכעד"ז ג"כ יש חילוק בין ג"ר של א"א ובין ז"ת שבו, וכן באבא, וכן באמא, ובז"א, ובנוקבא דז"א, כמו שכבר הקדמתי, שכל שיש בכללות יש בפרטות ג"כ ממש, וא"צ להאריך בזה.

פנים מאירות

וה"ס פרצוף ע"ב, ואמא שירדה עם אח"פ לחוץ מאבא הוא שנק' אמא וה"ס פרצוף ס"ג, ונמצא משום זה אשר אבא שהוא ע"ב צריך עתה להשפיע אל אמא שהוא ס"ג כל האורות שלה, ע"ד עליון ותחתון.

וזה אמרו שם, והרי תבין עתה איך אמא כשם שהיא לוקחת מן הכתר שהוא א"א, כך לוקחת מאבא עצמו וצריכה אליו, והבן זה. דהיינו כדאמרן, שבטרם התחלקותם של או"א לב' מדרגות עליון ותחתון: ע"ב וס"ג, הרי תרוייהו שקילי כחדא, כי שניהם פרצוף אחד ימין ושמאל של ע"ב, וא"כ לוקחים את אורותיהם מן הכתר, שהרי הכתר הוא בחי' העליון של הע"ב, משא"כ אח"כ כשמתחלקין לב' פרצופין אשר אמא יוצאת בסוד אח"פ היוצאים מן הע"ב למדרגה התחתונה שנק' ס"ג, א"כ צריך עתה פרצוף אמא שהוא תחתון וס"ג לקבל מפרצוף אבא שהוא עליון וע"ב, ונמצא בזה שיש לאמא ב' בחי' של קבלת אור: בחי' אחת בעת היותה עוד במדרגת ע"ב ביחד עם אבא שאז מקבלת מהכתר, ובחי' השניה אחר שיורדת לבחי' ס"ג ונעשית פרצוף נבדל ותחתון של אבא, ובזה נמצאת שמקבלת מאבא וצריכה אליו, כי אין כלום לתחתון אלא מה שנותן לו העליון שלו. וזה אמרו שם, והנה מן או"פ ש"ל אבא וכו' וכן הענין באמא. יורנו בזה, אשר כל הנאמר בפרצוף א"א ובפרצוף ע"ב, נוהג ג"כ באמא שירדה לפרצוף ס"ג, כלומר, שיש לה מקיף כולל ומקיף פרטי, בכל הסדרים האמורים.

והנה נתבאר איך יש לכל אחד מקיף כולל, דהיינו או"מ דא"ס שנק' מקיף יושר הנוהג בכל המדרגות בשוה, ואח"כ יש מקיף פרטי דהיינו או"פ שנכנס מתחילה וחזר ויצא דרך שערוותיו, ומקיף זה מכונה מקיף חוזר או מקיף חיה, והוא אינו מאיר לתחתון רק לעליון לבד, כלומר לאותו המקום שנכנסו בתחילה וחזרו ויצאו, אבל לא לתחתון מהם כמו שהיו מאירים בא"ק. והטעם כנ"ל דאו"פ דעליון יכול להאיר גם לתחתון, אבל או"מ דעליון אינו מגיע ממנו לתחתון, עש"ה.

וזה אמרו שם, אמנם לפי שאבא טמיר וגניז יתיר, לכן גם אור הימין ש"ל אבא שנכנס בו בסוד או"פ יוצא אח"כ דרך היסוד ש"ל אבא עצמו לחוץ וחציו נכנס בסוד או"פ לאמא וחציו נשאר בחוץ בסוד או"מ לאמא עכ"ל. וצריך שתזכור כאן המתבאר לעיל בפמ"א דף תרמ"ו ד"ה וצריך שתבין עש"ה, איך אח"פ דאו"א יוצאים למדרגת ישו"ת, ובסוד הגדלות חוזר ישו"ת הזה ועולה למקומו לאו"א עילאין להיותו בחי' אמא נוקבא שלו, וז"ס אבא טמיר וגניז יתיר מאמא, כי אמא יורדת למטה בסוד אח"פ היוצאים לחוץ והיא מתגלית לבחי' ראש ומוחין לזו"נ, שהמה סוד עלמא דאתגליא. משא"כ אבא נשאר תמיד למעלה בסוד ע"ב, ונמצא טמיר וגניז מהתחתונים משום שאינו יורד להתגלות בזו"נ. והנה אז נחשבים או"א לב' פרצופים נבדלים בסוד עליון ותחתון אב ובן, כי בחי' כו"ח שנשאר למעלה נק' אבא

ג) והענין הוא, כי ג"ר א"צ זו לזו, כי אותו אור המקיף החוזר ממטה למעלה בכתר או בחו"ב, אינו מקיף אלא לכתר לבדו, או לחכמה לבדו או לבניה לבדה, אבל המקיף העליון של כתר דרך אור ישר מלמעלה למטה, הוא כולל כל האצילות שממנו ולמטה.

ד) כיצד, מקיף של כתר, הוא מקיף מן כתר עד סוף כל האצילות. ומקיף דחכמה, הוא מקיף מחכמה עד סוף אצילות. וכן מקיף דבינה, מקיף ממנה ולמטה עד סוף אצילות. וכל זה הוא מקיף של אור הישר. אבל מקיף של אור החוזר ממטה למעלה, אינו מקיף רק אל מי שיוצא ממנו וחוזר לעלות, כיצד, הרי המקיף החוזר של שערות הכתר מקיף אל כתר לבדו, ושל חכמה לחכמה, ושל בינה לבניה, אמנם בז"ת, לא יש מקיף לכ"א לבדו, ר"ל, שאין אור נכנס בחסד וממנו נעשה מקיף ממנו ולמטה עד סוף כל אצילות, ומפנימיותו יוצא אור אל הגבורה, ונחלק לב' לאו"פ ולאומ"מ, וכן מגבורה אל ת"ת, וכיוצא בזה, והנה אין הדבר כן, אמנם מהבינה יצא אור א' ונחלק לב', חציו נשאר בסוד או"מ ישר לכולו, וחציו נכנס בסוד או"פ בתוך כל הו"ק יחד. ואח"כ מיסוד דז"א, יוצא אור ונחלק, חציו לאו"פ לנוקבא, וחציו לאו"מ ישר שלה. וצריך לתת טעם, ובו יתבאר מצות ראשית הגז הניתן לכהן.

ה) ותחלה נבאר סוד אלפא ביתא דא"ט ב"ח ג"ז ד"ו כו', כי הלא הוא מדבר בסוד המקיפים הנ"ל. כי הנה א"ט הוא בכתר, ורומז כי הכתר הוא אות א דא"ט, לרמז כי לו לבדו יש לו מקיף א' בפני עצמו, והט' אשר תחתיו הם נפרדין ממנו, ואינם בכלל המקיף הנ"ל אשר לו, וזהו ענין א"ט: א' לבד, וט' לבדה. וכעד"ז אותיות ב"ח הם בחכמה, כי החכמה שהוא ב', יש לו מקיף א' לבד. ושאר הח' ספירות שתחתיו הם נפרדין ממנו, וזהו ב"ח. ג"ז הוא בבינה, כי בינה שהיא ג' נפרדת מן הו' אשר המה תחתיה, וזהו גז. אמנם הז"ת כולם קשורים ביחד זו בזו, ואין החסד נפרד מז"ת במקיף בפ"ע, אמנם הראשון של חסד הוא המקיף את הז' ביחד בלי פירוד ומקשר אותם יחד. ונמצא, כי המקיף של חסד שהוא ראשון מז"ת, מקיף לכולם ביחד וכולם נכללים בו, וז"ס ראשית הגז הניתן לכהן, כי מן ג' שהוא בינה יוצא או"מ א' אל כל הז"ת, שזה אותיות

פנים מאירות

ה) וז"ס ראשית הגז הניתן לכהן, כי מן ג' שהיא בינה יוצא או"מ א' אל כל הז"ת: וצריך לדעת אשר כל ע"ס כח"ב חג"ת נהי"מ, המה רק ה' בחי' לבדם משרשם בא"ק, דהיינו כתר חכמה בינה ת"ת מלכות. אלא שספירת ת"ת כוללת ו"ק חג"ת נה"י,

ג"ז, כ"ז ניתן לכהן שהוא החסד, כדי שכל המקיף של הז', היוצאין מן הג', אשר זהו ביאור אותיות ג"ז, יהיו כולן נכללין בחסד שהוא הכהן.

פנים מאירות

אין כלל להבחין בכל הז"ת רק בחי' אחת, שה"ס בחי' ז"א הכוללת לכל הו"ק יחד וגם המלכות כנודע בענה"ק. וזהו שמביא הרב סו"ה ראשית הגז הניתן לכהן. כי כ"מ שנזכר ראשית יורה על המשכה מסוד הכתר וה"פ א"ק, כלומר משורש הענין, וע"כ מרומז שם ענין התחלקות הג"ר לבדם בסוד ג' בחי' נבדלות הכלולות בבינה, שהיא משפעת או"פ ואו"מ לכל הז"ת בבת אחת, ונמצא שאין בהם אלא או"פ א' בתוכיותם ואו"מ א' מחוצה להם הסובב על כלי דחסד, והכהן ה"ס החסד וכו', והבן. שאר דברי הענף יתבאר בענף הסמוך בע"ה.

כמ"ש הרב לעיל דף ק"פ ד"ה באופן. אמנם בז"ת דנקודים הושרשו הז"ת לז' בחינות נבדלות, שג"ס חג"ת נעשו שם לג' קוין ימין שמאל אמצע של בחי' גופא דע"ב, ונה"י לג' קוין דס"ג. כמ"ש הרב בענף כ"ב בפמ"א דף תי"ג ד"ה ועתה עש"ה. וא"כ ודאי שיש בכל אחד ואחד מז"ת בחי' או"פ ואו"מ, משום שאין לך אור שלא יהי' בו או"פ ואו"מ. גם רחוקים הרבה אחד מחבירו, שאינו דומה גופא דע"ב לגופא דס"ג, גם אינו דומה הימין לשמאל או לאמצע, כמ"ש כל אלו במקומם. אמנם ענין ב' המקיפים שהרב עוסק מהם כאן, היינו הנמשכים מה"פ א"ק כנ"ל עש"ה. ולפיכך

שער המקיפין

ענף נ"א

*א) בכל בחי' ובחי' יש ד' מציאות שהם: א' כלים, ב' נר"ן פנימים, ג' חיה מקיף, ד' יחידה מקיף אל מקיף. וב' בחי' אלו האחרונים הא' נק' חיה, שהוא מקיף א' ונקרא נשמה לנשמה, והוא מן החכמה, בסוד והחכמה תחיה בעליה, וכן חיי"ם גימטריא חכם, והב' שהוא מקיף הב' נקרא יחידה, והוא מהכתר לפי שאין נוקבא לאריך כמו שיש לז"א, לכן נקרא יחידה ואין שני, דעליה אתמר כי

פנים מאירות

אשר הכלים העליונים גדלים מתחילה דהיינו מעילא לתתא, שמתחילה מתגלה בפרצוף כלי דכתר, וכשגדל יותר מתגלה בו כלי דחכמה, ואח"כ בגדלות נוספת מתגלה בו כלי דבינה, עד שבגמר גדלותו מתגלה בו כלי דמלכות. והיפוכו באורות, שבהם התחתונים מתגלים בתחילה דהיינו מתתא לעילא, שמתחילה מתגלה בו הנפש ומתלבשת בכלי דכתר, ואח"כ כשגדל מתגלה בו אור דרוח, ואז יורדת הנפש לכלי דחכמה ואור הרוח בכתר. וכשגדל עוד מתגלה בו הנשמה, ואז יורדת הנפש לכלי דבינה, והרוח לכלי דחכמה, והנשמה מתלבשת בכלי דכתר, כדברי הרב בע"ח שער כ"ג פ"ו עש"ה. באופן, שבזמן שחסר כלי המלכות בפרצוף חסר לו באורות בחי' יחידה, וכשחסר לו גם כלי דז"א חסרה לו בחי' חיה, וכשחסר לו גם כלי דבינה חסר לו באורות בחי' הנשמה, כי אין בו אלא כתר וחכמה דכלים ונפש רוח דאורות, שרוח

א) בכל בחי' ובחי' יש ד' מציאות שהם א' כלים וכו': צריך להבין מאד דבריו אלו שבענף שלפנינו להיותם כללים גדולים יורדים ונוקבים בעמקי החכמה, ולכאורה תמוה מה דכייל כאן שאין יותר בכל פרצוף ובכל בחי' רק ג' אורות פנימיים נר"ן וב' אורות מקיפים, שהמה סותרים לכאורה לרוב המקומות, שאומר להדיא שיש ה' אורות פנימיים בכל פרצוף: נ"ר נח"י, ומלבד זה יש לו עוד ב' אורות מקיפים חיה יחידה, כנודע. גם מ"ש לקמן שאבא ה"ס או"מ ואמא ה"ס נר"ן פנימיים שבגוף, וזווגם זה עם זה הוא בחי' זווג או"א דלא מתפרשין לעלמין, שזה תמוה לכאורה, כי לפי זה לא יש כלל בכל פרצוף רק ב' אורות אבא ואמא לבד, אשר אור אמא בפנים ואור אבא מבחוץ, שהוא תמוה.

וצריך שתזכור המתבאר בפמ"ס דף קט"ב ד"ה ולהבין. בערך ההפכי הנוהג בין כלים לאורות,

אחד קראתיו וגו'. וז"ס מ"ש רז"ל ה' שמות יש לנשמה, והם נגד ה' פרצופים, נפש מלכות, רוח ת"ת, נשמה בינה, חיה חכמה, יחידה כתר. והמלכות יש בה כל הה' בחי' אלו כי היא עצמה נפש, ומאיר בה נפש של הת"ת, והוא רוח אל המלכות. ובינה נפש שלה נשמה למלכות. וחכמה נפש שלו נשמה לנשמה

פנים מאירות

ג' חיה מקיף, ד' יחידה מקיף, עכ"ל. ובאמור תבין ד' העיקרים הללו היטב, אשר מציאות הכלים דכל פרצוף, הם ג' הכלים כח"ב שנתקנו בכל ראש דהיינו מעילא לתתא כנ"ל. ומציאות האורות, הם נפש רוח נשמה המתלבשים באותם כח"ב בקביעות. ומציאות הג', ה"ס מקיף החזור, שפירושו, אותם האורות שכבר היו מלובשים בכלים בבחי' או"פ ואח"כ חזרו ויצאו החוצה, שהוא משום חסרון ב' הכלים התחתונים ז"א ונוקבא. והמה באמת ב' אורות יחידה חיה, אמנם נבחינים שניהם רק בבחי' חיה ואור החכמה לבד, משום שיש כאן מקיף ישר שה"ס יחידה מא"ס ב"ה, שאורו גדול עד אין קץ על אותה בחי' יחידה דמקיף חזור, וע"כ אין היחידה דחזור עולה בשם, ואנו מבחינים שניהם על שם אור החכמה, והבן. מציאות החמישי, ה"ס מקיף הישר מא"ס ב"ה, שהוא נק' ג"כ מקיף כולל, משום שמאיר לכל המדרגות בשוה, כמ"ש בענה"ק באר היטב ע"ש. ומה שחושב בכ"מ ה' אורות פנימיים יתבאר לפנינו בסמוך.

וז"ס מ"ש רז"ל ה' שמות יש לנשמה והם נגד ה' פרצופים וכו': והוא במסכת ברכות דף י'. ובדברים רבה פ"ב כ"ו ע"ש. וה"ס עשר הספירות, שה' אורות אלו הנק' נרנח"י מתלבשים בהם, גם ה"ס ה"פ כמ"ש בענה"ק שעה"ס וה"פ וד' בחי' דאו"י יש להם יחס אחד, כמ"ש שם מילתא בטעמיה. והנך מוצא כאן אשר כל ה' אורות נרנח"י מתלבשים בפנימית הגוף, במשונה מדבריו הקודמים

מתלבש בכלי דכתר ונפש בכלי דחכמה, כמ"ש כ"ז היטב בענה"ק בטעמם ונימוקם. גם נתבאר היטב סוד מקיף החזור שנתחדש מנקודים ואילך, שהוא מסיבת עליית מ"ן לנקבי עינים, שנחלקה כל מדרגה לב' חצאים, ואח"פ דכל מדרגה יצאה וירדה למדרגה תחתונה, ולא נשאר בראש רק ב' כלים גלגלתא ועינים שה"ס כתר וחכמה, ומאחר שחסרו בינה וזו"ן דכלים נמצא בהכרח שנעלמו יחידה חיה נשמה באורות כנ"ל, ואותם ג' אורות שיצאו מהראש נעשו שם למקיף חזור, כמ"ש היטב בענה"ק עש"ה. אמנם בעולם התיקון מכח עליית מ"ן מבי"ע לבינה דכתר וכן לשאר הפרצופין, נמצא שחזרה הבינה ונקבעה בראש, ונתקנו שם ג' כלים בראש שהם כתר חכמה בינה, וא"כ אינו חסר בראש רק ב' כלים זו"ן, שכנגדם חסר באורות ב' הבחי' חיה יחידה. ובזה תדע, שאותם חיה יחידה נתקנו למקיף חזור, ולא נשאר או"פ בכל ראש זולת ג' האורות נשמה רוח נפש לבד.

ובזה תבין דברי הרב בכ"מ, שלחיה ויחידה אין כלים בפרצוף. והיינו כדאמרן, שמעולם התיקון ואילך לא נתקנו בראש כי אם ג' כלים כתר חכמה בינה שבהם מתלבשים נר"נ: נשמה בכתר, רוח בחכמה, נפש בבינה, וא"כ אין כלים בראש בשביל יחידה חיה, משום שנשמה ורוח לקחו להם את מקומם, וע"כ המה מחוץ לפרצוף בבחי' מקיפי חזור כנ"ל. וזה אמרו, בכל בחינה ובחינה יש ד' מציאות שהם: א' כלים, ב' נר"ן פנימיים,

למלכות. ונפש כתר יחידה למלכות, וכן בת"ת יש בו בחי' רוח של מלכות נפש אליו, והוא עצמו רוח. ורוח בינה נשמה אליו, ורוח מאבא חיה אליו, ורוח מכתר והוא יחידה אליו. גם בבינה יש נר"ן מצד עצמה, ונשמה דאבא הוא חיה, ונשמה דא"א הוא יחידה אליה. גם באבא יש בו ד' בחי' אלו חוץ מיחידה, שנוטל מן חיה דא"א.

(ב) והנה באדם יש לו חיות פנימי שהוא נר"ן, ולא היה מספיק זה האור להאיר בחומר הגופני שלו, ולכן צריך שיהיה לו ג"כ נשמה לנשמה, מקיף מבחוץ, כי בהיות הנשמה שבפנים בחי' אמא, והנשמה לנשמה (נ"א והמקיף עצמה) מקיף אותה מבחוץ בחי' אבא, ששניהם הם בחי' או"א דלא מתפרשין לעלמין, הנה האו"פ דאמא מרוב חשקו להדבק בשל אבא, מכה ויוצא בחוזק ועובר דרך הגוף החומרי ומאיר בחוץ, (נ"א ומשם) ושם נדבק באבא. וכן להיפך אור אבא עובר ונוקב ונכנס מבפנים ושם נדבק באמא, וע"י זה הגוף מתקיים, שמאירים בו מכל צדדיו.

פנים מאירות

בקביעות, אלא סופם לירד למטה, וע"כ אינם נחשבים לכלים ממש דראש אפי' בשעת העליה, אלא נבחנים בשם תוספות כלים, ובשביל זה גם בחי' מקיף החוזר שאמרנו שחזר ונכנס באו"פ בכתר וחכמה, לא נכנס כולו אלא רק הארתו נכנסה. באופן, שעצמותו דמקיף החוזר נשאר עוד מבחוץ, ורק הארתם נכנסה בפנימיות הראש. ולפיכך נבחן עתה שיש בראש ה' אורות נרנח"י בבחי' או"פ, ומ"מ נשארו גם בחוץ ב' האורות דמקיף החוזר ג"כ, וזכור זה.

(ב) מכה ויוצא בחוזק ועובר דרך הגוף וכו' אור אבא עובר ונוקב ונכנס מבפנים וכו': וצריך שתזכור המתבאר בענה"ק, שכל ענין ההפרש שבין הכלים הוא מסיבת המסך שבכלי, ומתוך שיש ה' בחי' בהזדככות המסך ע"כ נתגלה מהם ה' כלים כח"ב זו"נ, כח"ש הרב לעיל דף צ"ח וכלי דנוקבא הוא שיש לה

אשר חיה יחידה המה מחוצה לו. והענין, כי יש להבחין בבחי' כלים רק אותם הכלים שנמצאים בגוף בקביעות, שהמה רק ג' כלים כח"ב שמלובשים בהם ג' אורות נר"ן, אמנם יש ג"כ בחי' תוספת כלים, כלומר שאינם בקביעות רק בסוד העליה, והיינו בזמן שאותם זו"ן שיצאו מהראש למדרגה התחתונה חוזרים ועולים לראש כבתחילה, שבעת ההיא כבר נמצאים שוב ה' כלים בראש כח"ב זו"נ, ואז יורדים ג' אורות נר"ן לכליהם המיוחסים להם, דהיינו בינה וזו"נ, והנה נפנה המקום בכלים דכתר וחכמה דראש, ואז חוזרים ויורדים לתוכם ב' האורות יחידה וחיה שהיו עד עתה מבחוץ, ונמצא עתה ה' אורות נרנח"י בראש בשלימות המלובשים בה' כלים שלהם כח"ב זו"ן כמו שהיו בה' פרצופי א"ק מטרם עליית המ"ן והתחלקות המדרגה, והבן היטב. אמנם זו"נ אלו שעלו אי אפשר שישארו שם

ג) והנה מקיף זה הוא נשמה לנשמה הנקרא חיה, והנה הוא מקיף לכל הגוף בכללות, אבל הוא מקיף ומאיר בכל חלק כפי מה הוא, כי בחלק הנשמה מקיף לה בבחי' אור נשמה, ולרוח מקיף בבחי' רוח, ולנפש מקיף בבחי' נפש. אבל המקיף הגדול שהוא יחידה שהיא בבחי' א"א אינו מקיף בצד חלקים, רק מקיף את הכל בהשוואה א', ולכולם נותן אור של בחי' נשמה. ולכן נקרא יחידה, מפני שאין לה אלא בחי' א' לבד בהשוואה א'.

פנים מאירות

או"ח עד יחידה. וז"ש אור אבא, דהיינו מקיף החזור יחידה חיה, הוא עובר ונוקב, כלומר, שאורו מתפשט עד הנוקבא, שאז נכנס ומתלבש בפנים הכלים, כאמור. וכבר ידעת סוד התלבשות האור בכלים, שאינו אלא בסבת האו"ח העולה מהמסך, וע"כ בטרם שעובר האור עד הנוקבא שמעלית או"ח, אינו נחשב לכניסה והתלבשות, וע"כ מקדים הרב ענין עובר ונוקב ואח"כ אומר שנכנס מבפנים, כלומר, שאז הריהו מתלבש באו"ח העולה מהנוקבא, והבן זה.

ג) אבל הוא מקיף ומאיר בכל חלק כפי שהוא וכו': כבר נתבאר זה היטב בענה"ק, שמקיף דחזור ה"ס יחידה חיה שכבר היו בראשים דה' הפרצופים, אלא שחזרו ויצאו מהם, ומוכן מאליו אשר אינו דומה יחידה חיה דע"ב ליחידה חיה דס"ג וליחידה חיה דז"א ונוק', וע"כ פשוט הוא שבהיותם מאירים לגוף בבחי' אורות מקיפין, שהם מאירים לכל חלק כפי מה שהוא, דרך חיצוניותם.

אבל המקיף הגדול וכו' מקיף את הכל בהשוואה א' וכו': והיינו כנ"ל, משום שהוא אור א"ס ב"ה שלא נכנס מעולם בכלים ואפילו בה"פ א"ק, שהוא משום נקודת הצמצום דבחי"ד דא"ק, וע"כ אינו מבחין כלל בין המדרגות, שכל ענין השתנותם זה

המסך דבחי"ד, וכלי דז"א יש לו מסך דבחי"ג, וכלי דבינה יש לה מסך דבחי"ב, ע"ש ובפמ"ס. גם צריך שתדע מ"ש הרב בכ"מ, אשר אור אבא אינו מתגלה בשום פנים, זולת עם לבוש מבינה שמלבשתו מבחוץ. ולפיכך בעת העליה דזו"ן לראש אשר אז מקיפי יחידה חיה שמבחוץ שנק' מקיף חוזר או אור אבא חוזרים לפנימיות הראש, הנה מתחילה צריך המקיף הזה להזדווג עם הבינה שבראש שה"ס בחי"ב, שאז עולה או"ח מהבינה ומלביש את אור דמקיף חיה שנקרא בחי' אבא מחוצה לו, ואחר זה מתפשט האור דחיה עד הכלי דנוקבא.

וזה אמרו, הנה או"פ דאמא מרוב חשקו להדבק בש"ל אבא מכה ויוצא בחוזק ועובר דרך הגוף החומרי ומאיר מבחוץ ושם נדבק באבא. פירוש, שאין המקיף חוזר יכול להכנס לגוף בלי לבוש חיצון מאו"ח דאמא כנ"ל, ולפיכך נעשה מתחילה זווג דהכאת האור במסך דבחי"ב, ואז יוצא אור אמא מחוץ לכלים, ומלביש למקיף החוזר שהוא בחי' אבא, אשר בהתלבשות זו ראוי להכנס פנימה לכלים.

וזה אמרו, וכן להיפך, אור אבא עובר ונוקב ונכנס מבפנים וכו'. כלומר, אחר שנתלבש בלבוש מאמא, אז נעשה הזווג בבחי' הנוקבא השבה לפה דראש, שאז עולה

ד) והנה נר"ן שהם פנימיות דאדם כנ"ל, הנה הנשמה מאירה בראש האדם במוח, ורוח בלב, ונפש בכבד, ובבשר ודם. ודע כי גם בראש עצמו יש כל ג' בחי', רק שגובר בראש הנשמה ועיקרה במוח, ורוח בחוטם, ונפש בפה, וכן בכל בחי' ובחי' יש כל הנזכר.

פנים מאירות

נעשה בראש המדרגה, וכשיש נר"ן בראש אז מושפעים ג"כ לתוך סוף של המדרגה, כמ"ש הרב בע"ח ש"מ פ"ד שכפי מספר הנכנסים כן מספר היוצאים וכו' עש"ה. וע"כ נמצאים נר"ן גם בבחי' התוך וכן יש נר"ן גם בבחי' הסוף. וכ"ז אמור רק בבחי' הקומה, אמנם ודאי יש הבחנות עד אין קץ בין הראש והתוך ובין תוך לסוף של כל מדרגה, ואצ"ל ממדרגה לחברתה אע"פ שיש בכל אחד נר"ן כמ"ש בענה"ק ויתבאר עוד בענפים הבאים בע"ה.

מזה, אינם אלא מהבחנות שבמסכים הנובעות מהזדככות דבחי"ד, שהרי אפילו בבחי"ד עצמה לא התלבשה מכ"ש בשאר המדרגות, אלא כמו שמאיר דרך בחי"ד רק מבחוץ, כן מאיר בהשואה אחת לכל המדרגות מחוצה להם, כי אין לו משום מה להבחין ביניהם, והבן.

ד) ודע כי גם בראש עצמו יש כל ג' בחי' וכו' וכן בכל בחינה ובחינה: כי עיקר הזווג